

Sống Với Đấng Christ

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Cô-lô-se 3:1–17, Rô-ma 1:18, Rô-ma 6:1–7, Ê-phê-sô 4:22–24, Phục truyền Luật lệ Ký 7:6–8, 1 Sa-mu-ên 16:23.

CÂU GỐC: “Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành” (Cô-lô-se 3:14).

Người ta thường khuyên không nên quá hướng đến thiên đàng; bằng không, chúng ta sẽ chẳng có ích gì cho trần gian. Theo một nghĩa nào đó, lời ấy là đúng, nhưng có một khái niệm quan trọng không kém mà Phao-lô nhấn mạnh trong Cô-lô-se 3: nếu chúng ta quá thiên về thế gian, chúng ta sẽ chẳng có ích gì cho Chúa trên trời.

Phao-lô hướng sự chú ý của chúng ta đến nhiều nguyên tắc thực tế trong cuộc sống, xuất phát từ thiên đàng và chỉ những ai “được sống lại với Đấng Christ” mới có thể hiểu được (Cô-lô-se 3:1). Những lời khuyên của Phao-lô là những nguyên tắc rất thực tế giúp tăng cường mọi mối quan hệ của chúng ta, không chỉ trong hội thánh.

Đức Chúa Giê-su phán, “Hãy yêu kẻ thù mình, chúc phước cho kẻ rửa mình, làm ơn cho kẻ ghét mình... hầu cho các người được làm con của Cha các người ở trên trời; vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi sáng kẻ dữ cùng người lành, và làm mưa cho người công bình cùng kẻ độc ác” (Ma-thi-ơ 5:44, 45).

Nghe có vẻ thật bất khả thi? Theo cách nói của con người thì đúng là như vậy. Chúng ta cần phải chết trước khi có thể thực sự sống cho Chúa. Đó là lý do tại sao chúng ta phải có tâm trí hướng về thiên đàng nếu chúng ta hy vọng có thể có ích cho Cha trên trời khi chúng ta ở trên đất.

Tuần này chúng ta sẽ xem các cách sống với Đấng Christ có thể tạo nên sự khác biệt, hôm nay và đời đời.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 14 tháng 3.

Tấm Lòng Hướng Thượng

Đọc Cô-lô-se 3:1–4. Phao-lô chỉ ra điều kiện nào là cần thiết để chúng ta có tấm lòng hướng thượng? Bạn nghĩ điều đó có nghĩa là gì?

Nếu đứng trên một đỉnh núi, bạn có thể quan sát toàn cảnh một vùng rộng lớn bao quanh mình. Từ nghìn xưa, những ngọn núi đã được những người tìm kiếm trải nghiệm gần gũi hơn với Đức Chúa Trời lui tới (*xem Thi thiên 121:1, 2*). Ngay cả những ngọn núi nhân tạo, là những ngọn núi bậc thang, cũng được những người ngoại đạo xây dựng với mục đích tương tự—để gặp gỡ các vị thần. Điều thú vị là thành U-rơ, nơi Áp-ram được gọi ra đi, có một ngọn núi bậc thang nhân tạo rất lớn, mà từ cả một vùng xa nhiều dặm xung quanh cũng có thể nhìn thấy được. Nhưng thật sự, cho dầu người ta đi đến một độ cao thế nào, họ cũng không bao giờ đến gần thiên đường hơn, theo nghĩa tâm linh. Nỗ lực của con người không bao giờ có thể làm được điều đó.

Thay vào đó, chỉ thông qua ân điển nhiệm mầu, nhờ đó chúng ta đã chết với Đấng Christ và được sống lại với Ngài (được tượng trưng bằng phép báp têm [*Cô-lô-se 2:12, 13*]), thì chúng ta mới có thể đến gần thiên đàng hơn.

Lưu ý rằng ngay từ đầu Cô-lô-se 3, sự nhấn mạnh lặp đi lặp lại về những gì ở trên trời, tức là những gì có trên trời: “những điều ở trên trời,” “nơi Đấng Christ ngự,” “những điều ở trên trời,” “với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời,” “với Ngài trong vinh quang” (*Cô-lô-se 3:1–4*).

Phải thừa nhận rằng, có nhiều điều trong đời sống Cơ Đốc nhân không thể giải thích được. Làm sao một người có thể thực sự “chết” và “sống lại” khi, xét về mọi phương diện, người đó vẫn là một người và chưa từng có kinh nghiệm sống-và-chết như vậy? Có nhiều điều không hợp lý với một tâm trí bình thường chưa hề chịu ảnh hưởng của Đức Thánh Linh. Nhưng đối với những người có tâm trí thuộc linh, vì họ đã nhận được tấm lòng mới mà Đức Chúa Trời đã hứa, thì sự chết đối với tội lỗi và được sống lại với Đấng Christ là những thực tại đích thực. Như bài thánh ca khẳng định: “Bạn hỏi tôi làm sao tôi biết Ngài sống? Ngài sống trong lòng tôi.”

Tuy nhiên, Phao-lô đưa ra những mệnh lệnh này vì đời sống thuộc linh này luôn cần được đổi mới (*xem 2 Cô-rinh-tô 4:16*). Thật vậy, chúng ta có thể sa ngã và bị hư mất! Và chúng ta không bao giờ được an toàn khỏi sự cám dỗ trong cuộc sống này.

Vì vậy, mỗi ngày, chúng ta phải chọn “tìm kiếm các sự ở trên trời” (*Cô-lô-se 3:1*). Sự sống đời đời của chúng ta được “giấu kín với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời” (*Cô-lô-se 3:3*), nhưng cung cách bề ngoài của chúng ta sẽ luôn biểu lộ sự sống đó.

Suy nghĩ của bạn ở đâu: thường hướng thượng hay thường ở thế gian này? Nếu là ở dưới, làm thế nào để bạn thay đổi hướng suy nghĩ của mình?

Chấm Dứt Sự Trần Tục

Ngày nay, chúng ta nghe nhiều khẩu hiệu: “Chấm dứt chiến tranh!” “Chấm dứt nạn phá rừng!” “Chấm dứt vũ khí hạt nhân!” Nhưng có một khẩu hiệu mà chúng ta có lẽ chưa bao giờ nghe là “Chấm dứt tính trần tục!” Điều ấy không phù hợp với cảm nhận của thế giới chúng ta đang sống. Không phải là các khẩu hiệu nào khác sai hay những gì họ ủng hộ là sai. Chúng chỉ là rất thiên cận, nếu xét về sự gần kề của cõi đời đời. Những gì chúng ta hướng đến cần phải cao hơn, cao hơn mãi mãi.

Đọc Cô-lô-se 3:5, 6 (xem thêm Rô-ma 6:1–7). Chúng ta trải nghiệm thế nào về ý nghĩa của việc chết đi bản ngã và những điều trần tục, và sống với “những sự ở trên trời” (Cô-lô-se 3:1)?

Mặc dù về mặt tâm linh, chúng ta đã chết với Đấng Christ, nhưng các “chi thể” của chúng ta—tức là những cảm dỗ mà cơ thể và tâm trí chúng ta mang đến—cũng cần phải bị chết đi.

Nhưng chúng ta nên nhận ra hai điều liên quan đến mệnh lệnh này.

Thứ nhất, trong Cô-lô-se 3:1, dạng tiếng Hy Lạp mà Phao-lô sử dụng cho rằng chúng ta thực sự đã được sống lại với Đấng Christ. Thứ hai, mệnh lệnh trong Cô-lô-se 3:5 là hậu quả của sự kiện đó (“Vì vậy”). Chúng ta có thể giết chết những điều thuộc về thế gian (tà dâm, ô uế, đam mê, ham muốn xấu xa, tham lam, v.v.) chỉ vì chúng ta đã được sống lại với Đấng Christ và có sự sống và quyền năng thuộc linh của Ngài để loại bỏ những điều này ra khỏi tâm trí và cuộc sống của chúng ta.

Trong Cô-lô-se 3:6, cụm từ “cơ thịnh nộ của Đức Chúa Trời,” bằng tiếng Hy Lạp cũng xuất hiện trong Rô-ma 1:18. Đức Chúa Trời “phổ” con người cho đường lối gian ác của họ, và vì vậy cơ thịnh nộ của Ngài cũng “đến” (xem Khải huyền 6:16, 17) “trên những kẻ không vâng phục” (Cô-lô-se 3:6). Trong Rô-ma 1:18, Phao-lô ám chỉ “sự vô đạo và sự không công bình,” đồng nghĩa với “sự ô uế” (sử dụng cùng một từ tiếng Hy Lạp trong Cô-lô-se 3:5) rất cụ thể với những người “thỏa mãn những ham muốn trong lòng, đến nỗi làm nhục thân thể mình” (Rô-ma 1:24).

Họ làm nhục thân thể mình như thế nào? Trước hết, vì họ từ chối nhìn nhận Đấng Tạo Hóa nhưng cũng vì “những đam mê xấu xa. Vì ngay cả phụ nữ của họ cũng đổi cách dùng tự nhiên lấy điều trái với tự nhiên. Tương tự như vậy, đàn ông cũng từ bỏ cách dùng tự nhiên đối với người phụ nữ, mà un đốt tình dục lẫn nhau, đàn ông với đàn ông phạm điều đáng xấu hổ” (Rô-ma 1:26, 27).

Chúng ta tuân theo lời “Vậy hãy làm chết các chi thể của anh em ở dưới đất” (Cô-lô-se 3:5) như thế nào?

Được Đổi Mới Trong Sự Hiểu Biết

Đọc Cô-lô-se 3:6–11. Phao-lô tiếp tục dòng suy nghĩ này như thế nào?

Những lời mở đầu của Cô-lô-se 3:8 báo hiệu sự thay đổi mạnh mẽ và quyết định từ sự chết sang sự sống: “Nhưng bây giờ.” Từ “bây giờ” trong tiếng Hy Lạp có tính nhấn mạnh. Bây giờ, nghĩa là, vì bạn đã sống lại với Đấng Christ và tìm kiếm những điều ở trên trời, nên cuộc sống hiện tại của bạn phải thể hiện sự tương phản rõ rệt với cuộc sống trước đây của bạn. Sau khi đã giết chết “những gì thuộc về hạ giới trong bạn” (Cô-lô-se 3:5), “bây giờ anh em phải từ bỏ tất cả mọi điều đó—tức là sự thịnh nộ, buồn giận và hung ác. Đừng nói hành ai và chớ có một lời tục tĩu nào ra từ miệng anh em” (Cô-lô-se 3:8).

Cả sự giận dữ và cơn thịnh nộ đều có thể mô tả phản ứng công chính của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi (đã đề cập đến ngày hôm qua) như đối với Đức Chúa Giê-su (Mác 3:5, Khải huyền 6:16). Ngược lại, chúng ta được nhắc nhở “phải mau nghe, chậm nói, chậm giận; vì cơn giận của người ta không làm nên sự công bình của Đức Chúa Trời” (Gia-cơ 1:19, 20). Sự độc ác mong muốn điều bất hạnh cho người khác. Sự vu khống là chỉ để bôi nhọ. Phao-lô cũng lên án ngôn ngữ lăng mạ và tục tĩu. Cuối cùng, nói dối lẫn nhau là điều bị cấm (so sánh Lê-vi Ký 19:11, 18), “vì anh em đã lột bỏ người cũ cùng các việc làm của nó” (Cô-lô-se 3:9).

Phao-lô có ý gì khi nói đến “người cũ” tương phản với “người mới”? Xem Rô-ma 6:6 và Ê-phê-sô 4:22–24.

Các động từ mà Phao-lô sử dụng cho sự biến đổi này từ cũ sang mới ám chỉ đến quần áo, như thể một người cởi bỏ những bộ quần áo cũ bẩn thỉu và được mặc những bộ quần áo trắng mới (so sánh với Xa-cha-ri 3:4). Một sự phân biệt cũ/mới tương tự được nêu ra trong mối liên quan giữa giao ước cũ và giao ước mới, trong đó giao ước cũ được đặc trưng bởi chữ viết bên ngoài của luật pháp, còn giao ước mới được đặc trưng bởi luật pháp được Đức Thánh Linh ghi khắc trong lòng (2 Cô-rinh-tô 3:4–18).

Các ẩn dụ này mô tả sự cải đạo và những hiệu quả của nó, mà Phao-lô gọi là sự “dựng nên mới” (2 Cô-rinh-tô 5:17). Chúng ta “được đổi mới trong sự hiểu biết theo hình ảnh của Ngài [Đấng Christ]” (Cô-lô-se 3:10), là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được (Cô-lô-se 1:15). Việc đạt được sự hiểu biết về Đấng Christ qua Lời Ngài biến đổi chúng ta “cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển” (2 Cô-rinh-tô 3:18). Điều này đặt chúng ta lên trên mọi ranh giới dân tộc, địa lý và xã hội (Cô-lô-se 3:11), bởi vì chúng ta là công dân của một vương quốc cao hơn.

Bản Chất Của Đời Sống Mới

Sau khi mô tả những thói quen xấu và phẩm chất tiêu cực cần loại bỏ và trừ khử khi chúng ta đến với Đấng Christ, Phao-lô tiến đến điều tích cực—như việc chuyển từ bóng tối sang ánh sáng.

Đọc Cô-lô-se 3:12–14. Người tin Chúa được mô tả như thế nào và bạn nghĩ điều đó liên quan thế nào đến những phẩm chất mà họ phải “mặc lấy”?

Giống như Y-sơ-ra-ên, được Đức Chúa Trời kêu gọi trở thành dân đặc biệt của Ngài và phản ánh bản chất của Ngài, những người tin vào Đức Chúa Giê-su là “những người được chọn của Đức Chúa Trời” (Cô-lô-se 3:12). Tuy nhiên, không phải tất cả người được chọn đều sống theo sự kêu gọi này. Như Đức Chúa Giê-su đã nói, “Nhiều người được gọi, nhưng ít người được chọn” (Ma-thi-ơ 22:14, so sánh Ma-thi-ơ 24:22, 24, 31). Những tham chiếu của Phao-lô về những người được chọn có ý nghĩa tương tự (Rô-ma 8:33, 2 Ti-mô-thê 2:10). Ngoài ra, giống như Y-sơ-ra-ên, những người tin được Đức Chúa Trời “yêu thương” và “thánh khiết” (Phục truyền 7:6–8). Đặc ân này mang theo một trách nhiệm quan trọng: “rao giảng sự ngợi khen của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối tăm đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài” (1 Phi-e-rơ 2:9). Và chúng ta làm điều đó qua cách sống của chúng ta trong hiện tại.

Tám phẩm chất mà Phao-lô đề cập đến quả là một danh sách dài! Xin cùng đọc Cô-lô-se 3:12–14. Những điều này chỉ có thể xuất phát từ một tấm lòng hiệp nhất với Đấng Christ, vì chúng mô tả tính cách của Ngài và cách Ngài đã đối xử với chúng ta. Chúng ta phải tha thứ cho người khác “như Đấng Christ đã tha thứ cho anh em” (Cô-lô-se 3:13). Tình yêu thương là “dây liên kết của sự trọn vẹn” (Cô-lô-se 3:14), vì chính tình yêu thương của Ngài đối với chúng ta ràng buộc chúng ta với Ngài và cho phép chúng ta thực sự yêu thương người khác (1 Giăng 4:11, 12).

Những phẩm chất này ảnh hưởng đến các mối quan hệ của chúng ta theo hai cách. Thứ nhất, việc bày tỏ tình yêu thương, lòng thương xót, lòng nhân từ và sự tha thứ đối với người khác sẽ ban phước cho chúng ta và những người khác. Yêu thương và ban phước cho người khác mang sự thỏa nguyện. Mọi người thường sẽ đáp lại chúng ta bằng sự tử tế, và chúng ta tiếp tục nhận được lòng thương xót và sự tha thứ của Chúa (Ma-thi-ơ 5:7, Ma-thi-ơ 6:14). Thứ hai, và quan trọng hơn, nó làm sáng danh Chúa và có thể khuyến khích những người khác tin và theo Đức Chúa Giê-su, vì nó cho thấy sức mạnh của ân điển thiêng liêng. “Không có ảnh hưởng nào bao quanh tâm hồn con người có sức mạnh như ảnh hưởng của một đời sống vị tha. Lập luận mạnh mẽ nhất ủng hộ phúc âm chính là một Cơ Đốc nhân biết yêu thương và đáng yêu mến.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 470.

Bạn thể hiện Đức Chúa Giê-su trung thực như thế nào trong cách đối xử với người khác, đặc biệt là những người không tử tế với bạn?

Sống Đời Sống Mới

Mối quan tâm của Phao-lô về hòa bình và sự hòa hợp trong hội thánh xuất hiện rõ ràng trong những câu cuối của Cô-lô-se 3. Chúng ta đã xem xét sự bình an của Đức Chúa Trời một cách chi tiết (*xem Bài 7*). Khác với hòa bình của thế gian hay theo người La Mã, hòa bình của Đấng Christ không phải là sự bình an áp đặt từ bên ngoài, mà là có sự “cai trị nội tâm” trong chúng ta. Điều đó chỉ có thể xảy ra nếu Đấng Christ kiểm soát.

Đọc Cô-lô-se 3:16, 17. Cụ thể điều gì giúp Đấng Christ có thể kiểm soát, và âm nhạc đóng vai trò gì trong tất cả những điều này?

Ngôn ngữ này mô tả tỏ tường. Nó mô tả lời của Đấng Christ đang ở trong chúng ta. Điều đó xảy ra khi chúng ta đọc Kinh Thánh một cách chăm chú để lắng nghe và học hỏi từ sự khôn ngoan của Chúa. Rõ ràng, mặc dù văn bản tiếng Hy Lạp có phần mơ hồ, nhưng âm nhạc đóng một vai trò quan trọng trong việc “dạy dỗ và khuyên bảo lẫn nhau” (Cô-lô-se 3:16).

Nhưng không phải bất kỳ loại nhạc nào. Phao-lô dùng thuật ngữ rất cụ thể ở đây và trong Ê-phê-sô 5:19: “ca vịnh, thơ thánh và bài hát thiêng liêng.”

Tuy chúng ta không chắc, nhưng dường như có sự phân biệt giữa những bài thánh ca Cựu Ước đã có và một số thánh ca mới của thời Tân Ước đang phát triển. “Những bài hát thiêng liêng” có thể là thuật ngữ chung hơn cho bất kỳ bài hát ngợi khen nào liên quan đến đời sống tâm linh hoặc đời sống của hội thánh. Lời bài hát là phương tiện để dạy chân lý và hướng dẫn về cách sống đời sống mới của một Cơ Đốc nhân. Nhiều bài thánh ca tuyệt vời của vài thế kỷ qua có những thông điệp mạnh mẽ nâng cao tinh thần về hy vọng và sự đảm bảo, rất cần thiết trong một thế giới dễ dàng kéo tất cả chúng ta xuống.

Ảnh hưởng của âm nhạc rất mạnh mẽ. Việc Đa-vít chơi đàn hạc có tác dụng xoa dịu vua Sau-lơ (*1 Sa-mu-ên 16:23*). Nhưng khi Đa-vít trở thành đối thủ của ông, cơn giận dữ và oán giận của Sau-lơ tăng lên (*1 Sa-mu-ên 18:10, 11*). Âm nhạc cổ điển êm dịu đã được chứng minh là có thể làm giảm lo âu, tối ưu hóa chức năng của não, giúp sự thư giãn, giúp giảm đau và tăng cường giao lưu.

Ai trong chúng ta chưa từng tận mắt chứng kiến sức ảnh hưởng mạnh mẽ của âm nhạc (dù tốt hay xấu) lên cảm xúc và suy nghĩ của chúng ta? Âm nhạc đúng có thể nâng cao tinh thần.

Chúng ta được dạy rằng bất cứ điều gì chúng ta làm, “phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà” (Cô-lô-se 3:17). Bạn có thể thực sự nói rằng bạn làm điều đó không? Nếu không, làm sao bạn có thể thay đổi; nghĩa là, bạn phải ngừng làm gì nếu bạn không thể nhân danh Chúa Giê-su mà làm điều đó?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: “Khi Thánh Linh của Đức Chúa Trời kiểm soát tâm trí và tấm lòng, linh hồn được biến đổi sẽ cất lên một bài ca mới; và người ấy nhận ra rằng trong kinh nghiệm của mình, lời hứa của Đức Chúa Trời đã được ứng nghiệm, rằng sự vi phạm của người ấy đã được tha thứ, tội lỗi của người ấy đã được che phủ. Người đã bày tỏ sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời vì đã vi phạm luật pháp thiêng liêng, và đức tin đối với Đấng Christ, là Đấng đã chết để con người được xưng công bình. 'Được xưng công bình bởi đức tin,' người ấy có 'sự hòa thuận với Đức Chúa Trời qua Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.' Rô-ma 5:1.

“Nhưng vì trải nghiệm những điều này, mà Cơ Đốc nhân không được khoan tay, bằng lòng với những gì mình đã đạt được. Người đã quyết tâm bước vào vương quốc thiêng liêng sẽ thấy rằng mọi quyền năng và đam mê của bản chất chưa tái sinh, được hỗ trợ bởi các thế lực của vương quốc tối tăm, đang chống lại mình. Mỗi ngày, người đó phải đổi mới sự thánh hiến của mình, mỗi ngày phải chiến đấu với cái ác. Những thói quen cũ, khuynh hướng di truyền sai trái, sẽ đấu tranh để chiếm ưu thế, và để chống lại những điều này, người đó phải luôn cảnh giác, đấu tranh trong sức mạnh của Đấng Christ để giành chiến thắng...

“Sức mạnh của một đời sống cao cả hơn, trong sạch hơn, cao quý hơn là nhu cầu lớn lao của chúng ta. Thế gian chiếm quá nhiều chỗ trong sự suy nghĩ của chúng ta, và vương quốc thiên đàng thì quá ít.

“Trong nỗ lực đạt đến lý tưởng của Chúa dành cho mình, người Cơ Đốc không được tuyệt vọng về bất cứ điều gì. Sự hoàn thiện về mặt đạo đức và tâm linh, thông qua ân điển và quyền năng của Đấng Christ, được hứa ban cho tất cả mọi người. Đức Chúa Giê-su là nguồn sức mạnh, là nguồn sự sống ... Ngài đặt các cơ quan toàn năng của thiên đàng vào hoạt động thay cho chúng ta. Ở mỗi bước chân, chúng ta chạm đến quyền năng sống động của Ngài.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 476–478.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Kinh nghiệm của riêng bạn về lời hứa rằng bạn đã được “xưng công bình bởi đức tin” là gì? Lời hứa tuyệt vời này đã thay đổi cuộc sống của bạn như thế nào? Lời hứa đó liên quan thế nào đến ý tưởng rằng bạn cũng “đã được sống lại với Đấng Christ”?
2. Với bạn, việc hướng thượng có ý nghĩa gì? Nó có quan trọng hơn việc làm điều thiện trên đất không? Sự quân bình ở đâu?
3. Hãy nghĩ về loại ảnh hưởng nào mà cuộc sống của bạn có đối với người khác. Và tuy chúng ta có khuynh hướng nghĩ về điều này trong bối cảnh ảnh hưởng của cá nhân mình, nhưng hãy nghĩ đến ảnh hưởng của chúng ta là một hội thánh thì sao? Hội thánh địa phương của bạn tác động đến cộng đồng địa phương của bạn như thế nào?
4. Đọc Cô-lô-se 3:11. Câu này cho chúng ta biết điều gì về sự hiệp nhất mà chúng ta nên có trong Đấng Christ?